

Adam Oehlenschläger: *Guldhornene*, 1802

De higer og søger
i gamle Bøger,
i oplukte Høie
med speidende Øie,
paa Sværd og Skiolde
i muldne Volde,
paa Runestene
blandt smuldnede Bene.

Oldtids Bedrifter
anede trylle;
men i Mulm de sig hylle,
de gamle Skrifter.
Blikket stirrer,
sig Tanken forvirrer.
I Taage de famle.
”I gamle gamle
hensvundne Dage!
da det straalte i Norden,
da Himlen var paa Jorden,
giv et Glimt tilbage!”

Skyen suser,
Natten bruser,
Gravhøien sukker,
Rosen sig lukker.
De øvre Regioner
toner!
De sig møde, de sig møde,
de forklarede Høie,
kampfarvede , røde,
med Stierneglands i Øie.

”I som raver i blinde,
skal finde
et ældgammelt Minde,
der skal komme og svinde!
Dets gyldne Sider
skal Præget bære
af de ældste Tider.
Af det kan I lære.
Med andagtsfuld Ære
I vor Gave belønne.
Dets skønneste Skønne,
en *Møe*

skal Helligdommen finde!”
Saa synge de og svinde.
Lufttonerne døe!

Hrymfxaxe den sorte
puster og dukker
og i Havet sig begraver.
Morgenens Porte
Delling oplukker,
og Skinfxaxe traver
i straalende Lue
paa Himlens Bue.

Og Fuglene synge.
Dugperler bade
Blomsterblade,
som Vindene gyngede.
Og med svævende Fied
en Møe hendandser
til Marken afsted.
Violer hende krandsere.
Hendes Rosenkind brænder,
Hun har Lilliehænder.
Let som en Hind
med muntert Sind,
hun svæver og smiler;
og som hun iler
og paa Elskov grubler –
hun snubler!
og stirrer og skuer
gyldne Luer;
og rødmer og bæver
og zittrende hæver
med undrende Aand,
af sorten Muld,
med sneehvide Haand,
det røde Guld.

En sagte Torden
dundrer!
Hele Norden
undrer!

Og hen de stimle
i store Vrimle,
og grave og søge
Skatten at forøge.

Men intet Guld!
Deres Haab har bedraget.
De see kun det Muld,
hvoraf de er taget.

Et Sekel svinder!!

Over Klippetinder
det atter bruser.
Stormenes Sluser
bryde med Vælde.
Over Norges Fielde
til Danmarks Dale
i Skyernes Sale,
de forklarede Gamle
sig atter samle.

”For de sieldne Faae
som vor Gave forstaae,
som ei Jordlænker binde,
men hvis Siele sig hæve
til det Eviges Tinde,
som ane det Høie
i Naturens Øie,
som tilbedende bæve
for Guddommens Straaler,
i Sole, i Violer,
i det Mindste, i det Største,
som brændende tørste
efter Livets Liv,
som – o store Aand
for de svundne Tider!
see dit Guddomsblik
paa Helligdommens Sider,
for *dem* lyder atter vort Bliv!
Naturens Søn,
ukiendt i Løn,
men som sine Fædre
kraftig og stor,
dyrkende sin Jord,
ham vil vi hædre,
han skal *atter* finde!”
Saa synge de og svinde.

Hrymfxe den sorte
puster og dukker,
og i Havet sig begraver.

Morgenens Porte
Delling oplukker,
og Skinfaxe traver
i straalende Lue,
paa Himlens Bue.

Ved lune Skov
Øxnene trække
den tunge Plov,
over sorten Dække.

Da standser Ploven,
og en Gysen farer
igiennem Skoven.
Fugleskarer
pludselig tier.
Hellig Taushed
alt indvier.

Da klinger i Muld
det gamle Guld.

Tvende Glimt fra Oldtidsdage
funkler i de nye Tider.
Selsomt vendte de tilbage,
Gaadefyldt paa røde Sider.

Mystisk Helligdom omsvæver
deres gamle Tegn og Mærker.
Guddomsglorien ombæver
Evhedens Underværker.

Hædrer dem, thi Skiebnen skalter!
snart maaskee de er forsvunden.
Jesu Blod paa Herrens Alter
fylde dem, som Blod i Lunden.

Men I see kun deres Lue,
ikke det ærværdigt Høie!
Sætte dem som Pragt tilskue
for et mat nysgierrigt Øie.

Himlen sortner, Storme brage!
Visse Time du er kommen.
Hvad de gav de tog tilbage.
Evig bortsvandt Helligdommen.